

Arrest

nr. 116 246 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS in opvolging van advocaat K. PEPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren en vergoelijken van slechts enkele van de gedane vaststellingen.

Verzoekers onwetendheid omtrent de actuele stand van zijn problemen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. De vaststelling dat verzoeker niet weet wat er van die klacht (twee jaar later) is geworden, geen idee heeft of de politie op zoek is naar hem, en niet weet of hij sinds zijn vertrek uit Pakistan mogelijks bij verstek veroordeeld werd, wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Van een asielaanvraag kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde tegenstrijdige argumentatie dat hij enerzijds geen enkel contact meer heeft met zijn vrienden en familie in Pakistan en hij anderzijds uit angst geen navraag heeft gedaan en zijn familie en vrienden niet bij de zaak wil betrekken, is onafdoende teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker de volledige naam niet kent van de persoon met wie hij al minstens 10 jaar problemen zou kennen. Verzoekers verweer dat hij zich tijdens het gehoor niet alles kon herinneren omdat hij halsoverkop uit zijn land van herkomst is vertrokken en hij zich niet alle problemen van de afgelopen tien jaar precies in detail kan herinneren, neemt de Raad niet aan. Van een asielaanvraag kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Bovendien gaat het hier om de naam van de persoon met wie verzoeker al minstens 10 jaar problemen beweert te kennen. Dat het hier zou gaan om een detail is dan ook niet ernstig te noemen.

Wat betreft de overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven, stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste moeite doet deze te weerleggen. Deze pertinente motieven, dewelke hun grondslag vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd weerhouden dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Het relaas is ongelooftwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In de mate verzoeker verwijst naar zijn “ahmadi-zijn”, wijst de Raad er op dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich niet het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan toont geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Hoewel uit diezelfde informatie blijkt dat de situatie in zijn geboortestreek, met name de provincie Punjab, verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is

de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. Aldus bestaat er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 november 2013 opgenomen grond, betoogt verzoekende partij dat dit een evident Ahmadi-dossier is. Zij wijst er op dat Ahmadi's in Pakistan niet geliefd zijn en het aanhangen van het Ahmadi-geloof zelfs strafbaar is. Daarenboven worden Ahmadi's door extremistische groeperingen zwaar aangepakt en worden de daders door de autoriteiten niet vervolgd. Verzoekende partij wijst op het geweld aan de grens met Afghanistan en stelt dat in andere provincies sprake is van sektarisch geweld, zoals blijkt uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt. Zij verduidelijkt dat het nu net dit sektarisch geweld is waar zij over klaagt. Daarenboven is de Ahmadi-gemeenschap een sociale groep en de religieuze identiteit van verzoekende partij wordt niet betwist zodat de motieven in de bestreden

beslissing tegenstrijdig zijn. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij gegronde vrees voor vervolging heeft als lid van een sociale groep en kan haar dossier niet behandeld worden in een louter schriftelijke procedure.

1.4.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de gronden in de beschikking die betrekking hebben op haar vluchtrelaas niet betwist. Derhalve is het relaas ongeloofwaardig en kan het als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.4.3.2. De Raad ontkent niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, SRB "Pakistan" "Ahmadiyya Muslim Community" van 29 maart 2013).

Anderzijds blijkt geenszins uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren ter terechtzitting. Verzoekende partij brengt echter geen concrete informatie aan die de informatie in voornoemde SRB weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden of een reëel risico op ernstige schade. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekende partij stelt dat het sektarisch geweld tegen Ahmadi niet wordt vervolgd door de Pakistaanse overheid leest de Raad inderdaad in voornoemde SRB dat islamitische groeperingen ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes voeren tegen de Ahmadi en de Pakistaanse autoriteiten er niet in slagen om het door deze bewegingen gepleegde geweld in te dijken en intimidatiepraktijken oogluikend toelaten. Deze vaststelling wijzigt echter niets aan het besluit dat er geen sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi (*"Persecution of ahmadiyya muslim community" maakt gewag van 54 omwille van hun religie vermoorde ahmadi in de periode 1947-1984. Voor de periode 1984-2012 maakt de organisatie melding van 225 religieuze moorden op ahmadi. Vooral in 1974 en 2010 lieo het dodental op. (...)"*, SRB, p. 9 e.v.) en het feit dat het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is.

De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij tijdens haar verschillende gehoren en ook nadien (in haar verzoekschrift en ter zitting) geen melding maakte van andere concrete problemen in haar land van herkomst dan deze die zij beweerdelijk zou hebben gekend met haar dorpsgenoot S., die haar meermaals fysiek zou hebben aangevallen en een klacht tegen haar zou hebben ingediend waarin ze beschuldigd wordt van godslasterlijke zaken, problemen waaraan echter geen geloof wordt gehecht. Verzoekende partij maakte voor het overige niet het minste gewag van andere concrete problemen die zij omwille van haar (Ahmadi-)geloof zou hebben gekend, doch gaf daarentegen aan naast die beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden problemen met S. geen andere problemen te hebben gekend (gehoorverslag CGVS 6 september 2013, p. 2). Zoals reeds werd opgemerkt, dient iedere asielaanvraag (individueel) beoordeeld te worden op zijn eigen merites. Een verwijzing naar algemene informatie omtrent de algemene veiligheidssituatie en het sektarisch geweld in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Waar verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt dat er sprake is van sektarisch geweld in de regio waar verzoekende partij vandaan komt (Punjab), wijst de Raad tevens op de SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie", p. 16-17. Deze SRB in het administratief dossier schetst een genuanceerd beeld van de situatie aldaar, gestoeld op een veelheid

van bronnen, stellende dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen zelfmoordaanslagen meer plaats. Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld.

De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om aan te nemen dat zich in Punjab een situatie voordoet zoals geviseerd in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS